

opusdei.org

Prelatovo pismo (februar 2013)

Ko je postal človek, je Božji Sin prevzel popolno človeško naravo. Prelat nas v tem pismu vabi, naj preko evangelijskih pripovedi spoznavamo, ljubimo in gradimo odnos s Kristusovo presveto človeškostjo v času njegovega javnega delovanja.

6. Mar. 2013

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Ko premišljujemo o neskončni božji ljubezni do ljudi, ki se izraža predvsem v skrivnosti odrešenja, ***postanemo ganjeni***. Tako naš Oče začne svojo homilijo “Na poti k svetosti”[1], in mislim, da si tudi mi želimo takšno notranjo razpoložljivost ob tem, ko izgovarjamo veroizpoved. S kolikšno hvaležnostjo jo izpovedujemo, ko pravimo, da se je večna božja Beseda po delovanju Svetega Duha učlovečila v telesu Device Marije in postala človek! Ob teh besedah se globoko priklonimo in dvakrat na leto poklekujemo, **kajti tančica, ki je zakrivala Boga, če se izrazimo na tak način, se odstre in dotakne se nas njegova nedoumljiva in nedostopna skrivnost: Bog postane Emmanuel, “Bog z nami”**. Ko poslušamo maše, ki so jih uglasbili **veliki mojstri sakralne glasbe**, je dejal sveti oče na neki nedavni avdienci, (...) **takoj opazimo, da se pri teh besedah zadržijo na**

poseben način, kot da bi hoteli z univerzalnim jezikom glasbe izraziti tisto, česar besede ne morejo izraziti: veliko skrivnost Boga, ki se učloveči, ki postane človek.[2]

V preteklih mesecih smo s pomočjo liturgije sledili Jezusovim korakom na zemlji: najprej v delavnici v Nazaretu, nato po poteh v Judeji in Galileji. Predlagam vam, da se sedaj, ko premišljujemo o tej veliki skrivnosti učlovečenega Boga, zadržimo pri različnih dogodkih Gospodovega zemeljskega življenja. Jezus se je resnično kot človek rodil v Betlehemu in hodil med nami več kot trideset let, v katerih je živel popolnoma človeško življenje. Sveti Jožefmarija nas je vzpodbujal, naj mu bomo hvaležni, ker je prevzel naše meso z vsemi iz tega izhajajočimi posledicami. Bil je vztrajen: ***Bog se ni preoblekel v človeka, temveč se je učlovečil***[3].

Drugi vatikanski koncil nas na to spominja, ko govori o Božjem Sinu: »S človeškimi rokami je delal, s človeškim razumom je razmišljal, s človeško voljo je deloval, s človeškim srcem ljubil. Rojen iz Device Marije je v resnici postal eden izmed nas, v vsem nam enak razen v grehu.«[4]

Ko premišljujemo o Gospodovem življenju, je zelo pomembno, **da obnovimo osuplost pred to skrivnostjo, da pustimo, da nas ovije veličina tega dogodka: Bog, pravi Bog, Stvarnik vsega, je kot človek prehodil naše poti, vstopil je v človeški čas, da bi nam spregovoril o svojem življenju (prim. 1 Jn 1, 1–4).**[5] Zato se s pomočjo milosti poglobimo v posledice dejstva, da je Bog postal pravi človek: Jezus nam daje zgled, kako naj ravnamo v slehernem trenutku, v skladu z dostojanstvom, ki nam ga je pridobil: kot resnični božji otroci. Med liturgičnim letom se

bomo z novim pomenom zopet spominjali njegovih najpomembnejših nauk. Poskušajmo jih osebno ponotranjiti ter jih obnavljati v svojem vsakdanjem življenju: to je gotova pot – druge poti ni – za doseganje svetosti, h kateri Gospod kliče vse kristjane. On sam je v evangeliju poudaril: *Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni.*[6]

Sveti Jožefmarija je že od zgodnje mladosti tistim, ki so se udeleževali njegovega pastoralnega dela – ter tistim, ki jih je sam poiskal, da bi jih vodil h Gospodu, saj v apostolatu ne more biti premora –, pokazal stezo, po kateri so lahko sledili Kristusu v vsakdanjem življenju. Bog mu je podelil posebno razsvetljenje, da je odkril odrešenjsko vsebino Kristusovega življenja v Nazaretu, ki – kakor potrjuje *Katekizem katoliške Cerkve* – »omogoča vsakemu človeku

zedinjati se z Jezusom na najbolj vsakdanjih poteh življenja«[7]. To je izrecno potrdil Benedikt XVI., ki pravi, da v ravnanju in v spisih našega ustanovitelja s posebno močjo sije žarek božje luči, vsebovane v evangeliju, prav zato, ker je učil, da se svetost lahko doseže in se mora doseči v običajnih okoliščinah krščanskega življenja[8], ki je sestavljeno iz ur dela, posvečanja družini, poklicnim in družbenim odnosom ...

Dejansko je Bog v srce svetega Jožefmarija položil ***hrepenenje, da bi ljudem vseh stanov in poklicev razložili ta nauk: da je običajno življenje lahko sveto in polno Boga, da nas Gospod kliče, da posvečujemo svoje redne naloge, kajti v tem je tudi krščanska popolnost.***[9] In navdihnili ga je, da je ustanovil Opus Dei, *pot posvečevanja v poklicnem delu in izpolnjevanju kristjanovih*

dolžnosti[10]. Njegov duh je zanesljiv vodnik za tiste, ki želijo najti Kristusa, iti za Njim in ga ljubiti sredi zemeljskih hrepenenj, na vseh razpotjih življenja.

Skrivnost učlovečenja nam govori o izročitvi Boga vsemu človeštvu. Božja Beseda, **ki je postala meso, je želela postati dar za ljudi, sama sebe je dala za nas (...), prevzela je našo človeškost, da bi nam dala svojo božanskost. V tem je véliki dar. Tudi kadar mi kaj darujemo, pojasnjuje sveti oče, ni pomembno, da je darilo bolj ali manj drago; kdor ne zmore dati delčka sebe, vedno daruje premalo. Še več, včasih iščemo prav to, da bi nadomestili srce in zavezanost izročitve samega sebe z denarjem, z materialnimi stvarmi. Skrivnost učlovečenja pokaže, da Bog ni storil tako: ni le nekaj daroval, temveč je dal samega sebe v**

svojem edinorojenem Sinu[11].

Enako pričakuje od vsakogar od nas.

Sredi meseca se začenja post, posebno primeren čas, da pregledamo svoje ravnanje in pogledamo, če smo velikodušni do Boga in do drugih zaradi Boga. V drugem berilu na pepelnično sredo nam apostol narodov v Gospodovem imenu pravi: *Ob času milosti sem te uslišal in na dan rešitve sem ti pomagal. Glejte, zdaj je tisti milostni čas! Glejte, zdaj je dan rešitve!*[12] V istem pismu nas v nadaljevanju spodbuja, naj vedno služimo Bogu: v *veliki stanovitnosti, v nadlogah, v potrebah, v stiskah, (...) v naporih, v bedenjih, v postih, s čistostjo, s spoznanjem, s potrpežljivostjo, z dobroto, s Svetim Duhom, z iskreno ljubeznijo.*[13]

Apostolove besede vas morajo prežeti z veseljem, je zapisal sveti Jožefmarija, ***ker so kot kanonizacija***

vašega poklica običajnih kristjanov, ki živite sredi sveta in ga delite z ostalimi ljudmi, vam enakimi, kakor tudi delite napore, delo in veselje. Vse to je na božji poti. Gospod vas prosi, da vsak trenutek ravnate kot božji otroci in služabniki. Vendar bodo te običajne okoliščine res del božje poti, če se v resnici spreobrnemo, če se predamo. Besede svetega Pavla so namreč trde. Kristjanu obljublja trdo življenje, nevarno, v stalni napetosti. Kako so popačili krščanstvo tisti, ki so hoteli iz njega napraviti udobno pot! Vendar je popačeno tudi, če mislimo, da je to globoko in resno življenje, ki pozna vse zapreke človeškega obstoja, zgolj življenje, polno nesreč, stisk in bojazni. Kristjan je realist, z nadnaravnim in človeškim realizmom, ki spozna vse odtenke življenja: bolečino in veselje, lastno in tuje trpljenje, gotovost in zmedenost,

velikodušnost in nagnjenje k sebičnosti. Kristjan pozna vse to in se vsemu temu zoperstavlja, poln človeške stanovitnosti in od Boga prejete moči.[14]

Preden nadaljujem, se mi zdi potrebno, da se zadržimo pri razmišljanju: ali se pripravljam, da bom te tedne preživel spokorno? Se želim poglobiti v Kristusovo popolno daritev? Ali zavračam strah pred mrtvičenjem?

Edini način, da globoko razumemo resničnost človeškega stanja, je v tem, da na preobrate življenja, v katerih se velikokrat izrazi trpljenje in omejitve človeškega bitja, gledamo na krščanski način, kot sem pravkar povedal z besedami našega Očeta. Da bi našli smisel skrbi in stisk, ki jih lahko povzročijo težave v življenju – bolečina, pomanjkanje dela, bolezen, smrt, ... –, je potrebna iskrena vera v neskončno božjo ljubezen. Samo v

luči učlovečene besede vse najde svoj smisel. **Z učlovečenjem Božjega Sina nastane nova stvaritev, ki daje popoln odgovor na vprašanje: “Kdo je človek?” Samo v Jezusu se popolnoma izrazi božji načrt za človeško bitje[15].**

To je jasno izrazil zadnji ekumenski koncil: »V resnici samo v skrivnosti učlovečene Besede res v jasni luči zasije skrivnost človeka. Prvi človek, Adam, je bil namreč podoba prihodnjega, to je Kristusa Gospoda. Kristus, novi Adam, ravno z razodetjem skrivnosti Očeta in njegove ljubezni človeku v polnosti razodeva človeka in mu odkriva njegovo najvišjo poklicanost.«[16]

Moje hčere in sinovi, še enkrat ponavljam: prizadevajmo si izluščiti veliko dobrega iz branja evangelija. Zato globoko premišljujmo prizore iz življenja našega Gospoda. Sveti Jožefmarija nas je vedno prosil, naj

ne beremo teh odlomkov, kot da bi nam bili tuji, temveč tako, da vstopamo v prizore ***kakor ena od oseb***, s svojimi šibkostmi in s svojo željo po poboljšanju, tako da nas napolnjuje čudenje ob presveti človeškosti Jezusa Kristusa ter tako, da se opiramo na njegovo božjo stanovitnost.

Slediti Kristusu: v tem je skrivnost. Spremljati ga tako od blizu, da bomo živel z Njim, kakor prvih dvanajst učencev; tako od blizu, da se bomo poistovetili z Njim. Brez odlašanja bomo pritrdili, če le nismo postavljali ovir milosti, da smo se preoblekli v našega Gospoda Jezusa Kristusa (prim. Rim13, 14). Gospod se kakor v ogledalu odseva v našem ravnanju. Če je ogledalo takšno, kot mora biti, bo odsevalo preljubeznivo podobo našega Odrešenika, ne da bi jo popačilo, ne da bi iz nje naredilo

karikaturu. In drugi ljudje bodo imeli možnost, da ga občudujejo, da mu sledijo[17].

V prvih tednih časa med letom in kasneje v postu nam Cerkev predstavlja prizore, v katerih izstopata tako Gospodova božanskost kot človeškost. Skupaj z velikimi čudeži, ki so razkrivali njegovo božjo naravo, smo tudi priče resničnosti njegove človeške narave: bil je lačen in žejen, fizično je bil izčrpan od dolge hoje iz enega kraja v drugega, napolnjevalo ga je veselje, ko je našel srca, ki so se odpirala milosti, in navdajala ga je žalost, ko so se ji druga srca upirala. Ko je sveti Jožefmarija govoril o enem od teh trenutkov, je vzkliknil: ***Bil je lačen. Stvarnik vesoljstva, Gospodar vseh stvari trpi lakoto! Gospod, zahvaljujem se ti, da je sveti pisec po božjem navdihu v tem odlomku zapustil to sled, podrobnost, ki me obvezuje, da te bolj ljubim, ki me***

vzpodbuja, da živo želim v kontemplaciji opazovati tvojo presveto Človeškost! Perfectus Deus, perfectus homo(Atanazijeva veroizpoved), pravi Bog, in pravi Človek iz mesa in kosti, kakor ti, kakor jaz.[18]

Če vztrajamo na tej poti od Nazareta do križa, se nam bodo odprla vrata božjega življenja v vsej svoji širini. Kajti ko se obračamo na Kristusa človeka, se bomo naučili obračati na Kristusa Boga, ter v Njem in po Njem na Očeta in Svetega Duha: na enega in troedinega Boga. Naš ustanovitelj je zagotavljal, da na stezi svetosti pride trenutek, ko za srce postane pomembno ***razlikovati in častiti vsako od božjih oseb. So kot nekakšna odkritja, ki jih duša najde v nadnaravnem življenju, kakor odkritja otročička, ki postopoma odpira oči življenju. Ljubeče se zabava z Očetom in s Sinom in s Svetim Duhom; z***

***lahkoto se podredi delovanju
poživljajočega Tolažnika, ki se
nam daje, ne da bi si to zaslužili:
nadnaravni darovi in kreposti! [19]***

***Sveti Jožefmarija dodaja: Askeza?
Mistika? To me ne skrbi. Karkoli že
je, askeza ali mistika, kaj zato? Vse
je božja milost. Če se trudiš
meditirati, ti Gospod ne bo odrekel
svoje pomoči. Vera in dela vere:
dela, kajti Gospod je – to si izkusil
že od začetka, o tem sem že govoril
– vsak dan bolj zahteven. To je že
kontemplacija in zedinjenje;
takšno mora biti življenje mnogih
kristjanov, in vsak od njih gre
naprej po sebi lastni duhovni poti,
ki jih je neskončno veliko, sredi
svetnih prizadevanj, čeprav
morda tega sploh ne opazijo [20].***

Sredi tega meseca bo – skorajda
sovpada z začetkom posta – obletnica
tistih dveh božjih posegov v pot Dela
14. februarja 1930 in 1943:

sedemdeset let božje bližine do Opus Dei! Ob tem dnevu zahvale si želimo, da bi naša molitev prišla k Bogu po rokah presvete Device, naše Matere, ki jo častimo predvsem z imenom *Mater Pulchræ Dilectiónis*, Mati lepe ljubezni, s katerim jo časti Cerkev in je bil tako vseč našemu Očetu.

Nekaj dni kasneje, 19. februarja, je predragi don Álvaro praznoval svoj god. Cerkev je razglasila, da je junaško živel vse kreposti, zato se oprti na to resničnost zatecimo k njegovemu posredovanju in prosímo Boga, da bi tudi mi znali zvesto prehoditi stezo našega krščanskega poklica, tako da bomo iskali, našli in ljubili Jezusa Kristusa v okoliščinah, ki se prepletajo v vsakem našem dnevu. Zgodovina Dela ima, hvala Bogu, še druge obletnice, ki jih boste – o tem sem prepričan – živeli z enako aktualnostjo kot takrat, ko so se zgodile. Že naš Oče nas je namreč opozarjal, naj ne dopustimo, da bi

bile zgolj spomin, kot neki pretekli dogodki, že prepuščeni zgodovini.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja in vas prosi za molitev,

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. februar 2013

[1] Prim. Sveti Jožefmarija, *Božji prijatelji (Amigos de Dios)*, št. 294.

[2] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 2. 1. 2013.

[3] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 25. 12. 1972.

[4] II. vatikanski koncil, pastoralna konstitucija *Gaudium et spes*, n. 22.

[5] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 9. 1. 2013.

[6] *Jn* 14, 6.

[7] *Katekizem katoliške Cerkve*, št. 533.

[8] Prim. Benedikt XVI., apostolska spodbuda *Verbum Domini*, 30. 9. 2010, št. 48.

[9] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 148.

[10] Molitev k svetemu Jožefmariju.

[11] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 9. 1. 2013.

[12] Rimski misal, Pepelnična sreda, 2. berilo (2 Kor 6, 2).

[13] 2 Kor 6, 4–6.

[14] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 60.

[15] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 9. 1. 2013.

[16] II. vatikanski koncil, pastoralna konstitucija *Gaudium et spes*, n. 22.

[17] Sveti Jožefmarija, *Božji prijatelji* (*Amigos de Dios*), št. 299.

[18] Sveti Jožefmarija, *Božji prijatelji* (*Amigos de Dios*), št. 50.

[19] *Prav tam*, št. 306.

[20] *Prav tam*, št. 308.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-
februar-2013/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-februar-2013/) (16. Mar. 2026)